

Poznań, dnia 7 stycznia 2014 r.

Skarżący:

M K

PESEL:

ul.

reprezentowany przez: adw. Tomasza Henclewskiego (nr wpisu 2828)

Kancelaria Adwokacka

Henclewski & Wyjatek Adwokaci

ul. Chwaliszewo 72/7, 61-104 Poznań

Trybunał Konstytucyjny

Al. J.Ch. Szucha 12A

00-918 Warszawa

**SKARGA KONSTYTUCYJNA WRAZ Z WNIOSEM O WYDANIE
POSTANOWIENIA TYMCZASOWEGO**

- I.** Działając w imieniu Skarżącego, w oparciu o załączone pełnomocnictwo, niniejszym składam skargę konstytucyjną i wnoszę o stwierdzenie, że art. 98 ust. 2 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe (tekst jednolity: Dz. U. 2012 r., poz. 1376 ze zm.) w zakresie w jakim pozwala wystawić bankowy tytuł egzekucyjny i nadać na ów tytuł klauzulę wykonalności przeciwko spadkobiercom osoby, która dokonała czynności bankowej z bankiem jest niezgodny z art. 45 ust. 1 w zw. z art. 31 ust. 3, art. 2, art. 32 ust. 1 oraz art. 64 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej.
- II.** Skargę konstytucyjną wywodzę na tej podstawie, że w dniu października 2013 r. Sąd Rejonowy w K Wydział I Cywilny wydał postanowienie w sprawie o sygn. akt , którym oddalił skargę wniesioną przez mojego Mandanta na postanowienie referendarza sądowego w Sądzie Rejonowym w K o nadaniu klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu (sygn. akt) wystawionemu przeciwko spadkobiercom osoby dokonującej czynności bankowej.

- III. Wyżej wymienionym orzeczeniem, wydanym w oparciu o art. 98 ust. 2 ustawy - Prawo bankowe, w nadmiernym stopniu ograniczone zostało konstytucyjne prawo do sądu, wywodzone z art. 45 ust. 1 Konstytucji RP, jak również prawo podmiotowe wywodzone z zasady sprawiedliwości proceduralnej, wyinterpretowanej z art. 2 Konstytucji RP, prawo do równego traktowania przez władze publiczne wywodzone z art. 32 ust. 1 Konstytucji RP oraz prawo do własności i innych praw majątkowych wywodzone z art. 64 ust. 1 Konstytucji RP.
- IV. Skarżący wyczerpał przysługujące mu środki odwoławcze i zgodnie z przepisami k.p.c. zaskarżone orzeczenie stało się ostateczne (art. 767^{3a} k.p.c.). Odpis orzeczenia kończącego postępowanie w sprawie doręczony został pełnomocnikowi Skarżącego w dniu 21 października 2013 r. Zakwestionowany w niniejszej skardze przepis art. 98 ust. 2 ustawy – Prawo bankowe stanowił podstawę wydania postanowień wymienionych w punkcie II powyżej. W świetle uchwały SN z dnia 7 maja 2010 r., sygn. akt III CZP 18/10 na którą również powołał się Sąd Rejonowy w K oddalając skargę na orzeczenie referendarza sądowego, treść zaskarżonego przepisu nie budzi wątpliwości, a w konsekwencji naruszenie konstytucyjnych praw mojego Mandanta nie wynika z wadliwego zastosowania prawa.
- V. Na podstawie art. 50 ust 1 ustawy o Trybunale Konstytucyjnym **wnoszę o wydanie postanowienia tymczasowego** o wstrzymaniu wykonania postanowienia referendarza sądowego w Sądzie Rejonowym w K z dnia czerwca 2013 r. w sprawie o sygn. akt i zawieszeniu postępowanie egzekucyjnego prowadzonego przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w K w sprawie z wniosku P S.A. - sygn. (prowadzona egzekucja skierowana została między innymi do nieruchomości Skarżącego) oraz wnoszę o nakazanie Komornikowi Sądowemu przy Sądzie Rejonowym w K (sygn.) zwolnienia zajętych rachunków bankowych. Uzasadnienie niniejszego wniosku znajduje się na stronie 18 skargi w pkt 8.

- VI. Wnoszę o skierowanie do Sądu Rejonowego w K Wydział I Cywilny
wniosku o przekazanie akt spraw o sygnaturach oraz
- VII. Wnoszę o zasądzenie na rzecz Skarżącego zwrotu kosztów postępowania, w
tym kosztów zastępstwa adwokackiego według norm przepisanych.

UZASADNIENIE

1. Stan faktyczny

I.

W dniu lipca 2010 r. zmarła - J K

Aktem
poświadczenia dziedziczenia z dnia lutego 2011 r. sporządzonym przed Notariuszem

, Skarżący wraz z nabyli spadek po J K wprost. Akt
ten został sporządzony po upływie 6 miesięcy od śmierci J K Przekroczenie
terminu wynikało z faktu, że spadkobiercy ustawowi mieszkali poza miejscem zamieszkania
zmarłej i po okresie żałoby przystąpili do likwidacji bieżącej działalności gospodarczej
zmarłej.

Skarżący nie składając w ustawowym terminie 6 miesięcy jakiegokolwiek
oświadczenia w przedmiocie spadku spowodował, że spadek przyjęty został wprost. W tym
zakresie Skarżący pozostawał jednak w błędzie co do składu masy spadkowej, a w
szczególności co do długów spadkowych.

II.

Zmarła J K przed śmiercią mieszkała w K , gdzie prowadziła
działalność gospodarczą w postaci W listopadzie 2004 r. J
K podpisała umowę kredytową z P S.A na kwotę zł. Mąż zmarłej -
R K , który od dłuższego czasu mieszka i pracuje w W , przysyłał
regularnie zmarłej pieniądze na poczet spłaty zaciągniętego kredytu. Do końca 2009 r. R
K przekazał żonie łącznie kwotę zł w celu spłaty kredytu. Z tego tytułu był

przekonany, iż powołane powyżej zobowiązanie jest w całości lub w znacznym stopniu uregulowane. Taką informację przekazywał również _____, w tym Skarżącemu.

Po śmierci J _____ K _____ Skarżący wraz z pozostałymi spadkobiercami przystąpili do działań mających na celu uregulowanie spraw zmarłej. Podczas porządkowania dokumentacji w mieszkaniu zmarłej natrafili na dokumenty pochodzące z różnych banków, jednak nie zawierały one kwot zadłużenia. Mając na uwadze, że J _____ K _____ podpisała z P _____ umowę kredytu, pan R _____ K _____ zwrócił się do P _____ S.A. w dniu _____ października 2010 r. z prośbą o przekazanie kopii umowy kredytowej oraz informacji o ewentualnej wysokości zadłużenia. Zaznaczyć należy, że podczas porządkowania rzeczy osobistych zmarłej, spadkobiercy nie odnaleźli żadnych dokumentów, z których wynikałaby aktualna, na tamten okres, wysokość zobowiązania.

We wszystkich instytucjach bankowych spadkobiercy otrzymali informację, że ze względu na tajemnicę bankową, nie mogą one udzielać nikomu żadnych informacji na temat rachunków bankowych i zadłużeń zmarłej, z wyjątkiem osób które są spadkobiercami i przedstawią postanowienie o stwierdzeniu nabycia spadku lub poświadczenie dziedziczenia.

Jednocześnie spadkobiercy, w szczególności _____ pani M _____ W _____, prowadzili korespondencję z P _____ Biuro w S _____ celem ustalenia całkowitego zadłużenia zmarłej. Faktyczna wysokość zobowiązań zmarłej została podana dopiero w korespondencji e-mailowej z dnia _____ marca 2012 r., a więc prawie po 2 latach od śmierci spadkodawcy. Do tego czasu spadkobiercy nie posiadali pełnej wiedzy o zobowiązaniach J _____ K _____ wobec P _____ S.A. Korespondencja z dnia _____ marca 2012 r. zawierała załącznik w postaci pisma z dnia _____ lutego 2012 r. (_____), z którego wynikało, że zmarła na dzień _____ lutego 2012 r. posiadała następujące zobowiązania **wobec P _____** :

- 1) z tytułu umowy kredytowej nr _____ – _____ zł,
- 2) z tytułu umowy rachunku oszczędnościowo-rozliczeniowego _____ – _____ zł,
- 3) z tytułu umowy pożyczki hipotecznej dla MSP z dnia _____ .03.2010 r. – zawartej w ramach prowadzonej przez zmarłą działalności gospodarczej J _____ – _____ zł,
- 4) z tytułu umowy _____ z dnia _____ .10.2004 r. – zawartej w ramach prowadzonej przez zmarłą działalności gospodarczej J _____ – 263,17 zł.

Co więcej, zmarła zawarła także inne umowy kredytowe z instytucjami finansowymi - między innymi z S [redacted] S.A. (umowa nr [redacted] z dnia [redacted] grudnia 2006 r.). Kredyt ten został przeznaczony na zakup [redacted], który służył zmarłej do prowadzenia jej działalności gospodarczej. Spadkobiercy na krótki czas przed śmiercią J K [redacted] zostali przez nią poinformowani, że kredyt ten został prawie w całości spłacony. Do spłaty bowiem, zgodnie z wiedzą spadkobierców, pozostało około [redacted] zł. Po śmierci J K [redacted], pismem z dnia [redacted] lutego 2011 r. spadkobiercy zwrócili się do S [redacted] o przekazanie duplikatu umowy kredytowej. Bank, powołując się na niemożliwość ujawnienia tajemnicy bankowej, odmówił wydania umowy podpisanej przez zmarłą (pismo S [redacted] S.A. z dnia [redacted] marca 2011 r.). Duplikat umowy został przesłany dopiero przez S [redacted] S.A. pismem z dnia [redacted] sierpnia 2011 r. Obecnie wiadomo ze wysokości zadłużenia wobec tego banku wynosi około [redacted] zł.

W tym miejscu należy wskazać, że z ustaleń poczynionych przez męża i dzieci J K [redacted] wśród najbliższych przyjaciół zmarłej wynika, że od dłuższego czasu zmagala się ona z chorobą [redacted] i bez wiedzy najbliższej rodziny korzystała z kosztownych terapii leczniczych, w tym [redacted]. Zmarła celowo nie chciała informować rodziny o nowych kredytach i wysokości zadłużenia, gdyż nie chciała ich niepokoić. Wierząc ze wyzdrowieje była przekonana, że wszystkie kredyty zostaną przez nią spłacone w terminie. To pozwala zrozumieć skalę zadłużenia oraz fakt, że zaciągnęła ona zobowiązania w wielu instytucjach finansowych na bardzo wysokie oprocentowanie. Tuż przed śmiercią, na skutek długotrwałej choroby, J K [redacted] nie wykonywała już swoich zobowiązań pieniężnych wobec banków oraz wobec swoich kontrahentów biznesowych.

Skarżący, [redacted], nie mieli stałego miejsca zamieszkania w K [redacted] i nie mieszkali przed śmiercią ze spadkodawczynią. [redacted]

[redacted] Tym samym, żaden ze spadkobierców nie miał wiedzy o wysokości zadłużenia spadkodawczyni, gdyż J K [redacted] nie informowała ich o swej sytuacji finansowej.

Tuż po śmierci J K [redacted], spadkobiercy porządkując rzeczy zmarłej nie znaleźli żadnego dokumentu świadczącego o wysokości jej zobowiązań finansowych, w tym umów kredytowych czy korespondencji z wierzycielami. Dopiero później spadkobiercy

zaczęli odbierać listy kierowanej do zmarłej, w tym wezwania do zapłaty. Wnioskodawcy nie mieli przy tym wiedzy o tytułach prawnych kierowanych wezwań. Jednocześnie instytucje kredytowe nie udzielały spadkobiercom informacji na temat rodzaju i wysokości poszczególnych zobowiązań

Nie ma wątpliwości, że spadkobiercy nie wiedzieli o rzeczywistej wysokości zobowiązań J K , pomimo zachowania najwyższej staranności w ustaleniu przedmiotu spadku.

O wysokości zadłużenia zmarłej wobec P S.A. spadkobiercy dowiedzieli się dopiero w dniu marca 2012 r., kiedy to po wielokrotnych bezskutecznych wnioskach otrzymali e-maila ze skanem pisma z dnia lutego 2012 r. (). Przy czym pismo to nie obejmowało zadłużenie wobec P S.A. z tytułu umowy o wydanie i używania karty kredytowej (umowa z dnia listopada 2004 r. nr), które na dzień czerwca 2012 r. wynosiło zł, a do którego uregulowania wzywa obecnie D S.A.

Reasumując, spadkobiercy nabywając spadek wprost z mocy ustawy przejęli w **sumie** następujące zobowiązania:

- a) kwotę ponad zł zadłużenia wobec P S.A. – ustaloną pismem P S.A. z dnia lutego 2012 r. (),
- b) około zł - umowa kredytu z S S.A. (umowa nr z dnia grudnia 2006 r.),
- c) około zł zadłużenia z tytułu karty kredytowej (obecnie C S.A.),
- d) około zł z tytułu umowy o wydanie i używania karty kredytowej w P S.A. – zgodnie z wezwaniem D S.A. z dnia czerwca 2012 r.,
- e) także liczne zobowiązania finansowe wobec dostawców i kontrahentów biznesowych na kwotę co najmniej zł., o których wnioskodawcy nie mieli pełnej wiedzy.

Nie składając oświadczenia woli w terminie 6 miesięcy w przedmiocie przyjęcia albo odrzucenia spadku po zmarłej J K spadkobiercy nie byli świadomi wszystkich zobowiązań finansowych spadkodawcy.

III.

Gdyby spadkobiercy posiadali wiedzę na temat faktycznego zadłużenia zmarłej, złożyliby w terminie 6 miesięcy oświadczenie o przyjęciu spadku z dobrodziejstwem inwentarza albo jego odrzuceniu oraz nie dokonywaliby w dniu lutego 2011 r. aktu poświadczenia dziedziczenia. Z tego też względu korzystając z przysługujących im instrumentów prawnych, spadkobiercy pismem z dnia lipca 2012 r. złożyli do Sądu Rejonowego w K wnioski o uchylenie się od skutków prawnych nie złożenia w terminie oświadczenia o przyjęciu spadku z dobrodziejstwem inwentarza pod wpływem błędu i już na pierwszej rozprawie () w dniu października 2012 r. złożyli oświadczenie, iż przyjmują spadek z dobrodziejstwem inwentarza, jak również wnieśli o jego zatwierdzenie przez Sąd.

Uczestnikami tego postępowania są wszyscy wierzyciele spadkodawczyni, w tym między innymi P S.A., który do dnia dzisiejszego nie bierze w nim aktywnego udziału. Zamiast tego, P S.A. w dniu kwietnia 2013 r. (a więc po złożeniu wniosku o uchylenie się od skutków prawnych przez spadkobierców), **korzystając z przywileju jaki stwarza art. 98 ust. 2 Pr. bank., wystawił przeciwko Skarżącemu i pozostałym spadkobiercom J K , bankowy tytuł egzekucyjny (dalej: b.t.e.) nr** Tytuł ten dotyczy zobowiązań z umowy pożyczki zawartej przez spadkodawczynię w dniu lutego 2010 r. i zobowiązuje solidarnie spadkobierców do zapłaty kwoty zł, na którą składają się: a) należność główna w wysokości zł oraz b) odsetki za okres od dnia listopada 2011 r. do lipca 2013 r. w wysokości zł (Pismo Komornika przy Sądzie Rejonowym w K z dnia lipca 2013 r.). Do tej kwoty należy dodatkowo doliczyć złotych opłaty egzekucyjnej.

Bankowemu tytułowi egzekucyjnemu wystawionemu przeciwko Skarżącemu i pozostałym spadkobiercom referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym w K nadał klauzulę wykonalności postanowieniem z dnia czerwca 2013 r. (sygn. akt). W dniu sierpnia 2013 r. Skarżący wniósł skargę na powyższe orzeczenie referendarza sądowego wraz z wnioskiem o zawieszenie postępowania egzekucyjnego do czasu rozpoznania skargi oraz udzielenie zabezpieczenia w postaci zawieszenia postępowania egzekucyjnego. Postanowieniem z dnia października 2013 r. (sygn. akt) Sąd Rejonowy w K oddalił skargę na orzeczenie referendarza umarzając postępowanie w zakresie zawieszenia postępowania egzekucyjnego oraz udzieleniu zabezpieczenia. Wskutek

tego Skarżący wyczerpał przysługujące mu środki odwoławcze i zgodnie z art. 767^{3a} k.p.c. zaskarżone orzeczenie stało się ostateczne.

W zaistniałej sytuacji Skarżący, nie mając możliwości weryfikacji całości stanu biernego spadku, został narażony na utratę dotychczas posiadanego majątku, wskutek egzekucji toczących się pomimo nierozstrzygnięcia przez sąd o zasadności dochodzonych roszczeń. Ciężar obrony swoich praw oraz dowodzenia swoich racji w procesie, jak również pokrycia z góry kosztów związanych z tymi postępowaniami, z uwagi na obowiązywanie art. 98 ust. 2 Pr. bank. został przerzucony na Skarżącego, pomimo iż w żadnym momencie nie wyraził on wprost, ani w sposób dorozumiany zgody na poddanie się egzekucji wobec banku. Zważywszy na młody wiek Skarżącego, ewentualne nieuprawnione skorzystanie przez bank z przywileju jaki daje bankowy tytuł egzekucyjny, może pociągnąć za sobą nieodwracalne skutki. Należy podkreślić, że Skarżący nie odpowiada za dług wyłącznie rzeczowo, ale osobiście, całym swoim majątkiem. Dochodzona przez bank wierzytelność wynosi ponad złotych, które przy tej kwocie – zgodnie z pismem Komornika, z każdym dniem rosną o ok zł dziennie. Obciążenie Skarżącego, który jeszcze studiuje, długiem o tak kolosalnej dynamice wzrostu, uniemożliwia mu jakikolwiek start w dorosłe życie powodując swoistą „śmierć cywilną”. Ryzyko zajścia takiej sytuacji jest znacznie mniejsze wówczas, gdy o istnieniu roszczeń wchodzących w skład spadku rozstrzyga uprzednio sąd w procesie wszczętym przez wierzyciela. Ma on wówczas możliwość zastosowania choćby art. 5 k.c. lub powołania się na inne klauzule generalne, mające na celu ochronę słabszej strony stosunku cywilnoprawnego. Jedynie na marginesie w tym miejscu należy wskazać, że w postępowaniu klauzulowym Sąd bada jedynie formalne przesłanki wystawienia b.t.e., nie analizując jego wysokości oraz zasadności. Tym samym, spadkobiercy na tym etapie mają ograniczone możliwości obrony.

W niniejszej sytuacji wymiar sprawiedliwości pozbawiony zostaje jakiegokolwiek kontroli nad zasadnością roszczeń dochodzonych przez bank, a jego rola ogranicza się jedynie do udzielenia wierzycielowi pełnego aparatu postępowania egzekucyjnego, w którym to z natury rzeczy pozycja dłużnik jest znacząco słabsza.

2. Zarzut niezgodności z art. 45 ust. 1 w zw. z art. 31 ust. 3 Konstytucji RP

Kwestionowany w niniejszej skardze przepis art. 98 ust. 2 ustawy – Prawo bankowe - w ocenie Skarżącego - w sposób nadmierny ogranicza konstytucyjne prawo do sądu wywodzone z art. 45 ust. 1 Konstytucji RP. W dotychczasowym orzecznictwie TK

rozpatrywał już zagadnienie zgodności z konstytucyjnym prawem do sądu przywileju bankowego wynikającego z przepisów o bankowym tytule egzekucyjnym. W wyroku z dnia 26.01.2005 r. (TK P 10/04) stwierdzono, że „*b.t.e. nie może być uznany za instytucję naruszającą gwarancje prawa do sądu, ze względu na samą możliwość dopuszczenia do postępowania egzekucyjnego bez uprzedniego rozstrzygnięcia sądowego co do meritum sprawy; z drugiej jednak strony należy uwzględnić fakt, że dopuszczalność odstępstwa od typowych reguł proceduralnych może podlegać ocenie zróżnicowanej w zależności od istnienia dodatkowych czynników, które powinny być brane pod uwagę ze względu na konfiguracje podmiotowe czy rodzaj chronionych interesów; w analizowanym wypadku nie można abstrahować od tego, że mamy tu do czynienia z pewnym przywilejem, którego zastosowanie dotyczy relacji pomiędzy wysoko profesjonalnym podmiotem - instytucją finansową (wierzycielem) a nieprofesjonalnym klientem, w szczególności konsumentem (dłużnikiem); nie jest więc co do zasady pozbawione podstaw pytanie o to, czy istnienie tego rodzaju przywileju, stanowiącego odstępstwo od typowych reguł proceduralnych, nie narusza wymagań sprawiedliwości proceduralnej w konkretnym, określonym układzie podmiotowym, a więc w związku z konstytucyjną zasadą ochrony konsumenta (art. 76 Konstytucji); w tej więc płaszczyźnie musi być obecnie rozważany analizowany problem*”.

Z uwagi na powyższe Skarżący podnosi, że dopuszczalność wystawienia b.t.e. przeciwko spadkobiercom osoby, która dokonała z bankiem czynności bankowej, stanowi nadmierne, tj. naruszające reguły określone w art. 31 ust. 3 Konstytucji RP, ograniczenie prawa do sądu. Nawiązując do cytowanego stanowiska TK należy wskazać, iż dopuszczalność odstępstwa od typowych reguł proceduralnych może podlegać ocenie zróżnicowanej w zależności od istnienia dodatkowych czynników, które powinny być brane pod uwagę ze względu na konfiguracje podmiotowe czy rodzaj chronionych interesów. W stanie faktycznym niniejszej sprawy występują tego rodzaju dodatkowe czynniki. Należy bowiem zauważyć, iż co do zasady b.t.e. może być wystawiony przeciwko osobie, która bezpośrednio z bankiem dokonała czynności bankowej (art. 97 Pr. bank). Statuowane przez ten przepis odstępstwo od zwyczajnego trybu dochodzenia roszczeń cywilnoprawnych uzasadnione jest tym, że osoba, która dokonała z bankiem stosownej czynności, dobrowolnie poddała się egzekucji, będąc uprzednio szczegółowo poinformowana przez bank o wszelkich konsekwencjach z tego wynikających. Innymi słowy, ograniczenie konstytucyjnego prawa do sądu znajduje w tym przypadku - akceptowalne z perspektywy zasad prawa prywatnego – uzasadnienie, którym jest zgoda podmiotu bezpośrednio zainteresowanego, właściwie

poinformowanego o konsekwencjach dokonania tej czynności. Regulacje zawarte w art. 98 Pr.bank. mają natomiast rozszerzać zakres sytuacji, w których wystawienie b.t.e. jest dopuszczalne. Sytuacje te są jednak głęboko zróżnicowane, a przy tym w poszczególnych przypadkach odstępstwa od reguły statuowanej w art. 97 Pr. bank. zdają się być uzasadnione zupełnie różnymi względami.

W przypadku przejęcia długu wynikającego z czynności bankowej (art. 98 ust. 1 Pr.bank.), przejemca ma bowiem możliwość dokładnego zbadania sytuacji prawnej dłużnika. W konsekwencji swoją decyzję o dokonaniu czynności skutkującej przejęciem długu może uzależnić od przedstawienia i wyjaśnienia przez dłużnika całokształtu okoliczności mogących wpłynąć na jego pozycję prawną po dokonanych przejęciu. Gatunkowo odmienny jest przypadek przewidziany w art. 98 ust. 2 *in fine* Pr.bank. Dotyczy on bowiem zasad egzekwowania ustawowej odpowiedzialności małżonka za długi współmałżonka (art. 41 § 1 k.r.o., art. 787 k.p.c.). Realizuje wszak zasadę materialnoprawną obowiązującą nie tylko w obrocie bankowym. Zupełnie różnym od wyżej wymienionych jest przypadek dopuszczalności wystawienia b.t.e. przeciwko przekształconej osobie prawnej (art. 98 ust 2 Pr.bank.). Nie może wszak budzić wątpliwości, że podmiot przekształcony jest tym samym podmiotem co podmiot przekształcany, choć nie jest podmiotem takim samym (M. Rodzyńkiewicz, *Kodeks spółek handlowych. Komentarz*, Warszawa 2013, s. 1232 i 1233). Mamy w tym przypadku do czynienia z tym samym podmiotem, który jedynie zmienił swą „szatę prawną”. Podmiot ten w sposób bezpośredni kontynuuje podmiotowość podmiotu przekształconego.

Zatem wszystkie wymienione wyżej sytuacje różnią się zasadniczo w stosunku do przypadku będącego przedmiotem niniejszej skargi. Wskutek spadkobrania podmiotem zobowiązanym wobec banku przestaje wszak być spadkodawca, a staje się nim zupełnie odrębny podmiot – **spadkobierca**. Należy zauważyć, iż w odróżnieniu od przekształconej osoby prawnej, spadkobiercy nie będą z reguły dysponować pełnym zakresem wiedzy i zasobem dokumentów dotyczących zobowiązania wobec banku. Zupełnie inna jest zatem faktyczna sytuacja spadkobiercy, który ma podjąć obronę przed tytułem wykonawczym wystawionym przeciw niemu na podstawie art. 98 ust. 2 Pr.bank., a zupełnie inna osób działających w ramach osoby prawnej, która przeszła jedynie przez formalny proces przekształcenia, lecz *de facto* jest tą samą osobą prawną.

W stanie faktycznym niniejszej sprawy uwidoczniła się również istotna różnica pomiędzy sytuacją spadkobierców a przejemcy dług. Skarżący mimo usilnych starań nie mógł

wszak uzyskać wiedzy na temat zadłużenia spadkodawcy. Bank będący wierzycielem zasłaniał się bowiem tajemnicą bankową (art. 104 Pr. bank.), a uzyskanie przedmiotowej informacji okazało się niemożliwe nie tylko w terminie zastrzeżonym dla złożenia oświadczenia o przyjęciu albo odrzuceniu spadku, ale w ogóle przed uzyskaniem formalnego potwierdzenia nabycia spadku. W związku z tym, nabywając spadek wprost Skarżący nie miał pełnej świadomości co do wywoływanych skutków prawnych, a co ważniejsze nie sposób przypisywać Skarżącemu choćby dorozumianej zgody na objęcie go skutkami przewidzianymi w art. 98 ust. 2 Pr. bank. Jak już wskazano, inaczej rzecz się ma w przypadku przejęcia długu. Skutek w postaci wstąpienia w stosunek prawny po stronie dłużnika następuje tu nie z mocy prawa – jak przy spadkobranii – a z mocy czynności prawnej. Przejemca może natomiast uzależnić dokonanie czynności prawnej od udzielenia przez dłużnika wszelkich informacji o jego sytuacji prawnej, w tym informacji o związaniu oświadczeniem o poddaniu się egzekucji, którego skutki na mocy art. 98 ust. 1 Pr. bank. mogą zostać rozciągnięte na osobę przejemcy. Innymi słowy, odstępstwo od zasady wyrażonej w art. 97 Pr. bank. uzasadnia względ na wymaganą w stosunkach umownych zapobiegliwość przejemcy. Zapobiegliwość ta nie wiąże się – jak już wskazano – z zabiegami, które byłyby dla niego niemożliwe.

Tymczasem spadkobierca stawiany jest w niepomiarnej gorszej sytuacji. Z natury rzeczy nie może on bowiem uzyskać informacji koniecznych dla podjęcia obrony przed tytułem wykonawczym wydanym w oparciu o b.t.e. od osoby, która bezpośrednio z bankiem dokonała czynności bankowej. Nie jest on nawet w stanie ustalić czy spadkodawca wobec jakiegokolwiek banku zgodził się na wystawienie b.t.e. W wielu przypadkach znaczna część dokumentów lub innych źródeł dowodowych potrzebnych do podjęcia skutecznej obrony będzie dla niego niedostępna. Należy raz jeszcze podkreślić, że dłużnik o nadaniu klauzuli na b.t.e. dowiaduje się wraz z pierwszą czynnością Komornika i od tego dnia rozpoczyna się 7 dniowy termin na zaskarżenie postanowienia o nadaniu klauzuli wykonalności.

Nie bez znaczenia pozostaje również to, po której stronie w procesie występować będzie spadkobierca. Regulacja zawarta w art. 98 ust. 2 Pr. bank. wymusza zajęcie przez spadkobiercę kwestionującego b.t.e. pozycji zaskarżającego postanowienie o nadaniu klauzuli wykonalności lub powoda w ramach procesu przeciwegzekucyjnego. Wiąże się z tym przerzucenie na spadkobiercę ciężaru dowodzenia, a co jeszcze ważniejsze finansowego ciężaru związanego z wszczęciem postępowania sądowego. Ciężar ten będzie z reguły dalece bardziej dotkliwy dla przeciętnego spadkobiercy niż dla banku będącego wierzycielem. W

wielu przypadkach konieczność uiszczenia opłaty stosunkowej od pozwu zamknie w istocie drogę dla dochodzenia swych praw przez spadkobierców, gdyż b.t.e jest tytułem wykonawczym, na podstawie którego często dochodzi do zajęcia rachunków bankowych. Co jeszcze ważniejsze, w procesie przeciwegzekucyjnym, którego reguły najpełniej realizować mogą konstytucyjne prawo do sądu w omawianych tu sytuacjach, obowiązuje wysoce rygorystyczna prekluzja dowodowa. Zgodnie z treścią art. 843 § 3 k.p.c., w pozwie powód powinien przytoczyć wszystkie zarzuty, jakie w tym czasie może zgłosić, pod rygorem utraty prawa korzystania z nich w dalszym postępowaniu. Jak wynika z powyższych wywodów, podejmując obronę przeciwko tytułowi wykonawczemu wydanemu w oparciu o b.t.e., spadkobierca z reguły nie będzie dysponował szerszą wiedzą na temat stosunku prawnego, którego tytuł ten dotyczy, choćby z uwagi na obowiązek zachowania przez banki tajemnicy. Dodatkowo dochodzi do sytuacji, gdzie przeciwnik procesowy spadkobiercy tj. bank, posiada wyłączną wiedzę oraz dokumenty, niezbędne do prowadzenia procesu i obronnych swych praw przez spadkobiercę.

W tym miejscu należy wskazać, że Skarżącemu znane jest stanowisko TK , w którym odniósł się on do konsekwencji wyeliminowania z polskiego porządku prawnego instytucji b.t.e. w całości wskazując że byłoby to „1) zagrożenie bezpieczeństwa wykonywania czynności bankowych, obciążających ryzykiem środki powierzone pod tytułem zwrotnym, z uwagi na brak skutecznych instrumentów windykacji należności bankowych, 2) zaostrzenie wymogów formalnych w zakresie dostępności usług i produktów bankowych, 3) podwyższenie cen oferowanych podstawowych produktów bankowych, 4) zwiększenie kosztów działalności banków oraz 5) podwyższenie poziomu strat kredytowych poprzez zmniejszenie się efektywności posiadanych zabezpieczeń” (TK P10/04). Powyższe przypuszczenia nie stanowią jednak dostatecznej podstawy dla podtrzymywania dopuszczalności wystawienia **b.t.e. przeciwko spadkobiercom** osoby, która bezpośrednio z bankiem dokonała czynności bankowej. Dla realizacji podstawowych celów b.t.e. nie jest konieczne obowiązywanie aż tak daleko idących regulacji. Z dużym prawdopodobieństwem można bowiem stwierdzić, że sytuacje, w których b.t.e. zostaje wystawiony przeciwko spadkobiercy dłużnika, nie są częste. W związku z tym pozbawienie banków tej możliwości nie może wpłynąć znacząco na realizację celów, którym służy b.t.e., a w rezultacie nie może też wywołać tak dalece idących skutków, jak wymienione powyżej konsekwencje wyeliminowania b.t.e. z porządku prawnego. Co więcej, bank dla zminimalizowania ryzyka śmierci dłużnika, powinien

zabezpieczyć się rzeczowo – co zresztą najczęściej robi lub oferować ubezpieczenie na wypadek śmierci kredytodawcy.

Podsumowując zatem, przewidziane w art. 98 ust. 2 Pr.bank. odstępstwo od zasady, że b.t.e. może być wystawiony przeciwko osobie, która bezpośrednio z bankiem dokonała czynności bankowej i polegające na tym, że może on być wystawiony przeciwko spadkobiercy takiej osoby, nie znajduje jakiegokolwiek uzasadnienia, poza partykularnymi interesami banków. W konsekwencji rozpatrywane tu ograniczenia konstytucyjnego prawa do sądu wykracza poza ramy wyznaczone w art. 31 ust. 3 Konstytucji RP, a w szczególności nie jest ograniczeniem koniecznym w demokratycznym państwie prawnym dla porządku publicznego.

3. Zarzut niezgodności z wyinterpretowaną z art. 2 Konstytucji RP zasadą sprawiedliwości proceduralnej

Zgodnie z utrwalonym w doktrynie i judykaturze poglądem „w treści zasady państwa prawnego mieści się prawo do rzetelnej i sprawiedliwej procedury ze względu na jego istotne znaczenie w procesie urzeczywistniania praw i wolności obywatelskich. Z tych samych powodów w państwie prawnym wymagane jest nie tylko zrozumiałe, precyzyjne i zgodne z innymi regulami, wynikającymi z istoty takiego państwa, unormowanie procedury, lecz również prawidłowe i ścisłe jej stosowanie w praktyce, w szczególności zaś jej przepisów, które określają uprawnienia procesowe uczestników postępowania” (wyr. NSA z 19.10.1994 r., V SA 250/93, ONSA 1994, Nr 2 poz. 84). W wyroku z dnia 20.12.2007 r. (P 39/06, OTK-A 2007, Nr 11, poz. 161) TK stwierdził, że „w państwie prawnym prawo do sądu nie może być rozumiane jedynie formalnie, jako dostępność drogi sądowej w ogóle, lecz i materialnie, jako możliwość prawnie skutecznej ochrony praw na drodze sądowej”. W innym jeszcze wyroku TK stwierdził, że: sprawiedliwe rozpatrzenie sprawy oznacza zastosowanie sprawiedliwej procedury - tzn. takiej, która „powinna zapewniać stronom uprawnienia procesowe stosowne do przedmiotu prowadzonego postępowania; wymóg sprawiedliwego postępowania zakłada bowiem dostosowanie jego zasad do specyfiki rozpoznawanych spraw” (wyr. TK z 16.11.2011 r., SK 45/09, OTK-A 2011, Nr 9, poz. 97).

Wydaje się, iż b.t.e. nie pozbawia dłużnika banku prawa do sądu w sposób absolutny. Jak to bowiem wielokrotnie podkreślano, ma on możliwość dochodzenia swoich praw w innych postępowaniach. Poczynając od postępowania zażaleniowego w przedmiocie nadania

klauzuli wykonalności b.t.e., poprzez powództwa przeciwegzekucyjne, aż po dochodzenie ewentualnych roszczeń odszkodowawczych. Należy jednak zauważyć, że sytuacja spadkobierców (o których mowa w art. 98 ust. 2 Pr. bank.) jawi się jako znacznie gorsza, aniżeli osób, które osobiście dokonywały czynności bankowej z bankiem. Możliwości podjęcia przez spadkobiercę skutecznej obrony zostają bowiem znacznie ograniczone. Zgodnie z ogólnymi zasadami prawa i postępowania cywilnego, to osoba przeciwko której wystawiony został b.t.e. musiałaby udowodnić przed sądem, iż z określonych powodów roszczenie nie powinno być w stosunku do niej egzekwowane. W postępowaniu klauzulowym jest to niezmiernie trudne, gdyż Sąd bada w nim na posiedzeniu niejawnym jedynie formalne przesłanki wystawienia przez bank b.t.e. Co więcej, ta osoba musiałaby dysponować również środkami finansowymi, które umożliwiłyby jej prowadzenie długotrwałego i kosztownego procesu. Z reguły nie dysponuje ona jednak wystarczającą wiedzą, dokumentami, itp., by móc skutecznie kwestionować roszczenie banku, a prowadzone postępowanie egzekucyjne uniemożliwia zaangażowanie własnych środków w proces. Należy mieć też na uwadze fakt, iż banki zobowiązane są do zachowania tajemnicy (art. 104 Pr. bank.), w związku z czym:

1) potencjalny spadkobierca nie jest w stanie uzyskać od banku żadnych informacji na temat ewentualnego zadłużenia, dopóki nie uzyska stwierdzenia nabycia spadku lub poświadczenia dziedziczenia,

2) bank dysponuje dodatkową „przewagą” w sytuacji ewentualnego sporu, bowiem zasłaniając się tajemnicą może uniemożliwiać spadkobiercy skuteczne kwestionowanie roszczenia; powołując się na tajemnicę bankową bank może odmawiać udzielenia spadkobiercy informacji np. na temat okoliczności powstania kwestionowanego zobowiązania.

Zestawiając ze sobą prawo do sprawiedliwej procedury, wyinterpretowane z art. 2, oraz prawo do sądu określone w art. 45 ust. 1, a także ustalenia poczynione w poprzednim punkcie uzasadnienia, można z całą pewnością stwierdzić, że spadkobierca przeciwko któremu bank wystawił b.t.e. nie ma aktualnie zagwarantowanego prawa do dochodzenia swoich praw z tym związanych przed sądem w sprawiedliwej procedurze. Pozycja banku w stosunku do takiego spadkobiercy jest nieporównywalnie lepsza i można stwierdzić, że niemal zawsze stawia spadkobiercę na przegranej pozycji, niezależnie od tego, czy roszczenia banku są w zasadne czy też nie. W kontekście niniejszej sprawy, należy mieć też na uwadze dosyć oczywisty fakt, iż gdyby spadkobierca dysponował pełną wiedzą i stosownymi dokumentami, z których wynikałoby, czy spadkodawca w ogóle był zadłużony i ile wynosiły

ewentualne długi, to mógłby podjąć inne, dużo korzystniejsze dla siebie kroki, tzn. mógłby spadek odrzucić bądź też przyjąć go z dobrodziejstwem inwentarza, a nie narażać swój dotychczas posiadany majątek na egzekucję prowadzoną na podstawie tytułu stwierdzającego roszczenie bez możliwości zweryfikowania go przez sąd.

4. Zarzut niezgodności z art. 32 ust. 1 Konstytucji RP

Jak stanowi art. 32 ust. 1 Konstytucji RP, wszyscy mają prawo do równego traktowania przez władze publiczne. W świetle dotychczasowego orzecznictwa TK jako wątpliwa i budząca kontrowersje jawi się kwestia wykładni tego przepisu, zwłaszcza zaś to czy stanowi on źródło prawa podmiotowego, co z kolei bezpośrednio wpływa na dopuszczalność skargi konstytucyjnej (postanowienie TK z 24.10.2001 r., SK 10/01).

W ocenie Skarżącego, przepis ten przyznaje podmiotowe prawo do równego traktowania. Jak wskazuje się w doktrynie, wniosek ten znajduje silne oparcie w argumentach natury językowej. Nie do przecenienia jest wszak posłużenie się w omawianym tu przepisie zwrotem „prawo”. W ślad za B. Banaszakiem należy bowiem zauważyć, że istotne wątpliwości budzi teza sformułowana przez TK, zgodnie z którą treść normatywna wyrażona w art. 32 ust. 1 Konstytucji nie uległaby zmianie, gdyby tekst tego przepisu był sformułowany bez niego. Autor ten wskazuje, iż *„przeczy to zasadzie racjonalnego ustrojodawcy, który przecież świadomie używa określonych sformułowań; bez "prawo do równego traktowania" przepis ten nakładałby jedynie obowiązki "równego traktowania" "wszystkich" na władze publiczne; byłaby to istotna zmiana właśnie jego treści normatywnej (przepis formułowałby nie prawo podmiotowe, a obowiązek władzy publicznej); i temu zapobiegł ustrojodawca, wyraźnie ważąc użyte słowa (B. Banaszak, Komentarz do Konstytucji RP, kom. do art. 32, Legalis). Poza tym istotne znaczenie posiada argument natury historycznej podniesiony w zdaniu odrębnym do postanowienia TK z dnia 24.10.2001 r. zgłoszonym przez sędziego J. Trzcńskiego. Otóż wskazał on, że „zmiana Konstytucji spowodowała wyraźne wprowadzenie w niej obok zasady równości, prawa do równego traktowania właśnie dlatego, aby podkreślić wyraźnie podmiotowy charakter art. 32 Konstytucji i przekreślić dotychczasowe wątpliwości powstałe na gruncie dawnych przepisów konstytucyjnych”.*

Z uwagi na powyższe Skarżący opiera niniejszą skargę na naruszeniu, wynikającego z art. 32 ust. 1 Konstytucji, prawa do równego traktowania. Korelatem tego prawa jest spoczywający na władzach publicznych obowiązek równego traktowania. Jak wskazuje B.

Banaszak obowiązek ten obejmuje m.in. „*nakaz kształtowania treści prawa z uwzględnieniem zasady równości*” (B. Banaszak, *Komentarz..., op. cit., kom. do art. 32*, Legalis). W ocenie Skarżącego, art. 98 ust. 2 Pr. bank. narusza w ten sposób pojmowane prawo do równego traktowania. W świetle rozważań pomieszczonych w punkcie 2 uzasadnienia, nie budzi żadnych wątpliwości fakt, że normy prawne regulujące b.t.e. stawiają w dużo korzystniejszej sytuacji banki, kosztem podmiotów, które dokonały z nimi określonych czynności bankowych. Z mocy art. 98 ust. 2 Pr. bank. uprzywilejowanie banków rozciąga się również na spadkobierców osób, które dokonały z bankiem takich czynności. Uprzywilejowanie, o którym tu mowa, dotyczy zasad przymusowej realizacji przysługujących bankom roszczeń i mówiąc w uproszczeniu sprowadza się do możliwości pominięcia etapu postępowania rozpoznawczego, pozwalając bankom (jako wierzycielom) wystawić tytuł egzekucyjny, który po nadaniu klauzuli wykonalności staje się tytułem wykonawczym uprawniającym do egzekucji. Co za tym idzie, pozycja wierzyciela (banku) oraz dłużnika jest w tym przypadku istotnie zróżnicowana. O ile bowiem dłużnik, chcąc uzyskać ochronę prawną w sprawie ze stosunku prawnego łączącego go z bankiem musi realizować ją na drodze sądowego postępowania rozpoznawczego, o tyle bank, może realizować swe roszczenia bez merytorycznego badania podstaw ich zasadności we wskazanym postępowaniu. To wyjątkowe zróżnicowanie pozycji stron stosunku cywilnoprawnego – jak już wskazywano – uzasadniać ma zgoda właściwie poinformowanego dłużnika, dokonującego z bankiem czynności bankowej, na poddanie się egzekucji. W przypadku spadkobierców takiego dłużnika, zróżnicowanie sytuacji stron, która wedle zasady cechować się ma równością, nie znajduje uzasadnienia. Na tle sprzeczności z zasadą formalnej równości stron stosunków cywilnoprawnych, wszystkie państwa postkomunistyczne, w których funkcjonowała instytucja b.t.e. wyeliminowały ją ze swych porządków prawnych (uzasadnienie projektu ustawy o zmianie ustawy – Prawo bankowe oraz niektórych innych ustaw, druk sejmowy nr 1441 Sejmu VII kadencji <http://orka.sejm.gov.pl/Druki7ka.nsf/0/17847C2DD25C2194C1257B8800350659/%24File/1441.pdf>).

5. Zarzut niezgodności z art. 64 ust. 1 Konstytucji RP

Zgodnie z treścią art. 64 ust. 1 Konstytucji RP, każdy ma prawo do własności i innych praw majątkowych. Unormowanie zawarte w art. 98 ust. 2 Pr. bank. powoduje jednak, że stopień w jakim z własności korzystać może spadkobierca osoby, która poddała się wobec

banku egzekucji, jest nadmiernie ograniczony. Należy jeszcze raz podkreślić, że spadkobierca taki z reguły nie ma wiedzy ani o zobowiązaniach spadkodawcy wobec banku, fakcie wyrażenia zgody przez spadkodawcę na wystawienie wobec niego b.t.e., ani tym bardziej o wystawieniu przez ten bank b.t.e. Spadkobierca nie uczestniczy też w postępowaniu o nadanie b.t.e. klauzuli wykonalności. O istnieniu tytułu wykonawczego przeciwko sobie dowiaduje się dopiero wraz z pierwszą czynnością egzekucyjną, którą stanowi zajęcie należących do niego składników majątkowych (por. art. 795 § 2 k.p.c.). Tytułem przykładu należy wskazać, że zajęcie nieruchomości skutkuje wyłączeniem kompetencji właściciela do jej obciążania, rozporządzania opróżnionym miejscem hipotecznym, jak również ogranicza skuteczność oddania nieruchomości w użyczenie, leasing, najem lub dzierżawę (art. 930 § 3 i 4 k.p.c.). Z kolei zajęcie środków na rachunkach bankowych skutkuje chociażby ograniczeniem lub uniemożliwieniem prowadzenia skutecznej obrony swych praw w postępowaniu cywilnym. Wobec Skarżącego komornik, w oparciu o tytuł wykonawczy wydany na podstawie b.t.e., prowadzi egzekucję z nieruchomości położonej w K objętej księgą wieczystą numer , którą odziedziczył Tym samym, dopóki Skarżący nie wyeliminuje z obrotu prawnego tytułu wykonawczego wystawionego na podstawie b.t.e. pozostaje ograniczony w możliwości rozporządzania swoją własnością.

Co ważne, z uwagi na opisane wyżej regulacje obowiązujące w postępowaniu egzekucyjnym, spadkobierca nie ma możliwości przeciwdziałania temu stanowi rzeczy *ex ante*. Tego rodzaju unormowanie ogranicza zatem prawo własności w sposób nadmierny i nieuzasadniony.

Warto również powtórzyć, że z uwagi na związanie banków obowiązkiem zachowania tajemnicy, spadkobierca nie ma możliwości weryfikacji stanu biernego spadku w zakresie zobowiązań wobec banków przed jego przyjęciem. Przyjmując spadek, spadkobierca naraża się na skierowanie egzekucji zmierzającej do wyegzekwowania zobowiązań spadkowych, również do składników majątkowych, które należały do niego przed otwarciem spadku. Jeżeli do tego przyjmuje spadek wprost, to naraża się na to, że wskutek dziedziczenia straci dotychczas posiadany majątek. W obliczu powyższych uwag, należy przyjąć, że dopuszczalność wystawienia b.t.e. przeciwko spadkobiercy dłużnika banku, w sposób nadmierny ogranicza przysługujące mu prawo własności lub inne prawa majątkowe, narażając je na ograniczenia lub nawet utratę związaną z bezpodstawną egzekucją, prowadzoną na podstawie b.t.e.

6. Ostateczny charakter postanowienia Sądu Rejonowego w K w sprawie o sygn. akt

Zgodnie z dyspozycją art. 767^{3a} k.p.c., na postanowienie referendarza sądowego wydane w postępowania egzekucyjnym przysługuje skarga. Sąd rozpoznający skargę orzeka jako sąd drugiej instancji, stosując odpowiednio przepisy o zażaleniu. W związku z powyższym, na postanowienie sądu wydane w tym trybie nie przysługują ani zwyczajne, ani nadzwyczajne środki zaskarżenia. W myśl stosowanego odpowiednio art. 394 § 1 k.p.c., zażalenie przysługuje bowiem na postanowienia sądu pierwszej instancji. Z kolei zgodnie z art. 767⁴ § 2 k.p.c., na postanowienie sądu drugiej instancji wydane po rozpoznaniu zażalenia skarga kasacyjna nie przysługuje. Co za tym idzie, postanowienie Sądu Rejonowego w K w sprawie o sygn. akt jest orzeczeniem ostatecznym.

7. Wniosek o wystąpienie przekazanie akt sprawy

Skarżący wnosi o skierowanie do Sądu Rejonowego w K Wydział I Cywilny wniosku o przekazanie akt spraw o sygnaturach oraz z uwagi na tę okoliczność, że jako dłużnikowi, postanowienie o nadaniu klauzuli wykonalności b.t.e. nie zostało mu doręczone (art. 795 § 2 k.p.c.). Skarżący załącza do skargi poświadczoną za zgodność fotokopię postanowienia referendarza sądowego w Sądzie Rejonowym w K w sprawie o sygn. akt , do którego Skarżący uzyskał dostęp w postępowaniu wywołanym wniesieniem skargi na orzeczenie referendarza sądowego nadające b.t.e. klauzulę wykonalności.

8. Wniosek o wydanie postanowienia tymczasowego

Zgodnie z treścią art. 50 ust. 1 ustawy o TK, Trybunał może wydać postanowienie tymczasowe o zawieszeniu lub wstrzymaniu wykonania orzeczenia w sprawie, której skarga dotyczy, jeżeli wykonanie wyroku, decyzji lub innego rozstrzygnięcia mogłoby spowodować skutki nieodwracalne, wiążące się z dużym uszczerbkiem dla skarżącego lub gdy przemawia za tym ważny interes publiczny lub inny ważny interes skarżącego. Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w K prowadzi egzekucję w sprawie sygn. z wniosku wierzyciela P S.A przeciwko Skarżącemu i pozostałym spadkobiercom J K

Spadkobiercy wszczęli postępowanie mające na celu uchylenie się przez nich od skutków prawnych przyjęcia spadku wprost i zmianę stwierdzenia nabycia spadku na nabycie

z dobrodziejstwem inwentarza. Bank P S.A. będący uczestnikiem tego postępowanie, nie czekając na rozstrzygnięcie sądu, wystąpił z wnioskiem o nadanie klauzuli wykonalności b.t.e., któremu to Sąd Rejonowy w K w sprawie w dniu czerwca 2013 r. nadał klauzulę wykonalności wobec Skarżącego i pozostałych spadkobierców J K (sprawa toczy się w Sądzie Rejonowym w K pod sygn. akt). Komornik wszczął egzekucję między innymi z rachunków bankowych oraz z nieruchomości, dla której prowadzona jest księga wieczysta

Prowadzona egzekucja na wniosek P S.A. obejmuje wierzytelność (wraz z odsetkami i kosztami egzekucyjnymi) w wysokości **ponad złotych**. W przypadku skutecznego zakończenia prowadzonej egzekucji, przed prawomocnym zakończeniem postępowania - uniemożliwi ona lub poważnie utrudni osiągnięcie celu niniejszego postępowania, jak również postępowania w sprawie o uchylenie się od skutków prawnych przyjęcia spadku wprost i nabycie spadku z dobrodziejstwem inwentarza. W przypadku stwierdzenia nabycia spadku z dobrodziejstwem inwentarza, spadkobiercy nie będą w stanie odzyskać kwot wyegzekwowanych ponad stan inwentarza, a po drugie inni wierzyciele nie będą mogli otrzymać odpowiedniej części swych wierzytelności, gdyż P

S.A. wyegzekwuje całość. Należy wskazać, że w sprawie jest już wykonany spis inwentarza.

Co więcej, prowadzona egzekucja , jest skierowana również do nieruchomości spadkobierców J K Jej sprzedaż przed zakończeniem niniejszego postępowania spowoduje nieodwracalne skutki prawne.

Na marginesie należy wskazać, że Skarżący wobec którego P S.A. również prowadzi egzekucję, studiuje poza K , gdzie sam się utrzymuje by móc kontynuować naukę. Prowadzona egzekucja na tak wysoką kwotę może zmusić go do przerwania nauki. Z tego też względu należy uznać za uzasadniony wniosek o zwolnienie zajętych rachunków bankowych, na których znajdują się środki potrzebne do bieżącego utrzymania.

Na zakończenie należy dodać, że zgodnie z art. 98 ust. 2 Pr. bank., sąd nadaje klauzulę wykonalności na b.t.e. względem spadkobierców osoby dokonującej czynności bankowej, po przedstawieniu stwierdzenia nabycia spadku. Wierzyciel, P S.A. wiedział, że niniejsze orzeczenie może ulec zmianie ze względu na toczącą się sprawę Mimo to wystąpił o nadanie klauzuli wykonalności. W przypadku uznania, iż spadkobiercy J

K dziedziczą z dobrodziejstwem inwentarza, ich odpowiedzialność byłaby ograniczona do wysokości stanu czynnego spadku.

Tym samym należy uznać, że wykonania postanowienia o nadaniu klauzuli wykonalności na b.t.e. wystawiony przeciwko Skarżącemu może spowodować skutki nieodwracalne, wiążące się z dużym dla niego uszczerbkiem, z drugiej strony – zawieszenie postępowania egzekucyjnego nie wywoła szkody u wierzyciela, gdyż w księdze wieczystej numer ujawnione jest ostrzeżenie o toczącej się egzekucji, które w chroni wierzyciela. Na potwierdzenie toczącego się postępowania załączam dwa pisma Komornika oraz odpis z księgi wieczystej

Z uwagi na powyższe wnoszę jak na wstępie.

Tomasz Henclewski

adwokat

Załączniki:

- 1) pełnomocnictwo wraz z dowodem uiszczenia opłaty skarbowej,
- 2) poświadczona za zgodność fotokopia postanowienia referendarza sądowego w Sądzie Rejonowym w K z dnia czerwca 2013 r. (sygn. akt),
- 3) postanowienie Sądu Rejonowego w K z dnia października 2013 r. (sygn. akt),
- 4) fotokopia pisma Komornika z dnia lipca 2013 r. w przedmiocie zajęcia wierzytelności
- 5) fotokopia pisma Komornika z dnia lipca 2013 r. w przedmiocie wszczęcia egzekucji z nieruchomości
- 6) odpis z księgi wieczystej
- 7) 5 odpisów skargi wraz z załącznikami.